

Arrest

**nr. 71 319 van 30 november 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. BOURRY verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 2 mei 2011, verklaart er zich op 3 mei 2011 vluchteling.

1.2. Op 21 september 2011 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 22 september 2011 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Kosovaarse nationaliteit te bezitten, van Roma origine te zijn en uw laatste woonplaats zou in de gemeente Pejë (Kosovo) geweest zijn. Sinds uw huwelijk zou u achtereenvolgens in verschillende leegstaande huizen in de gemeente Pejë gewoond hebben. Volgens uw verklaringen verliet u Kosovo omdat u er zich tussen twee vuren, de Albanezen enerzijds en de Serviërs anderzijds, bevond en u er als Roma niet welkom zou zijn. U zou regelmatig uitgescholden en zelfs twee keer serieus geslagen zijn door Albanezen. Een eerste keer zou u door drie jonge Albanezen op straat uitgescholden en geslagen zijn. De tweede keer zou langs de weg naar Pejë een wagen met daarin vier dronken Albanezen voor u gestopt zijn. Zonder aanleiding zouden ze uitgestapt zijn, op u beginnen schelden zijn en u geslagen hebben. Voorts zou uw vrouw op een avond thuis verkracht zijn, terwijl u nog aan het werk was en de kinderen in bed lagen. Tot slot verklaart u dat leven in Kosovo eveneens moeilijk is, omdat er geen werk is en u voor (onofficiële) arbeid niet steeds correct uitbetaald zou worden. Omwille van al deze redenen zou u op 1 mei 2011 Kosovo verlaten hebben, vergezeld van uw vrouw Vjollca OSMANI (O.V. 6.807.128) en jullie vier minderjarige kinderen. Op 2 mei 2011 zou u in België aangekomen zijn, en de volgende dag vroeg u hier asiel aan. Ter staving van uw identiteit legde u de volgende documenten neer: uw Kosovaarse identiteitskaart, uitgereikt op 10/03/2011; de Kosovaarse identiteitskaart van uw vrouw, uitgereikt op 12/04/2011.

B. Motivering

Na grondig onderzoek stel ik vast dat u onvoldoende gegevens of elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in Kosovo zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat er, hoewel uw Kosovaarse nationaliteit hier niet in twijfel wordt getrokken, enkele vraagtekens geplaatst kunnen worden bij uw verklaring dat u de afgelopen elf jaar constant in de gemeente Pejë doorgebracht zou hebben. Een eerste bevreemdend element betreft uw expliciete verklaring dat u voor uw huidige identiteitskaart, dewelke afgeleverd werd kort voor uw vertrek naar België op 10 maart 2011, ook al een identiteitskaart gehad zou hebben (gehoorverslag CGVS 4). U zou deze voor Nieuwjaar kwijtgeraakt zijn (gehoorverslag CGVS 7). Uw verklaring wordt echter onderuit gehaald door de objectieve informatie van het CGVS waaruit blijkt dat u op geen enkele van de kieslijsten van 2007, 2009 of 2010 figureert. Deze kieslijsten werden opgesteld aan de hand van de meest recente bevolkingsregisters in Kosovo kort voor de betreffende verkiezingen. Bovendien is ook uw verklaring dat u niet bij uw eerste aanvraag maar wel pas bij uw tweede aanvraag problemen gehad zou hebben, in de zin dat u getuigen nodig had om vast te laten stellen dat u wel degelijk recht heeft op de Kosovaarse nationaliteit, ongeloofwaardig (gehoorverslag CGVS 4). Voorts blijven zowel u als uw vrouw zeer vaag over uw woonplaats(en) in Kosovo sedert jullie huwelijk. Hoewel u beide verklaart afwisselend in leegstaande huizen in de gemeente Pejë gewoond te hebben (gehoorverslag CGVS 3 en gehoorverslag Vjollca CGVS 3), bestaat er bijvoorbeeld zelfs over uw laatste woonplaats heel wat onduidelijkheid. Terwijl volgens uw vrouw jullie jongste dochter Medina in dit laatste huis geboren zou zijn (gehoorverslag Vjollca CGVS 3), zouden volgens uw verklaringen alle vier uw kinderen al geboren geweest zijn toen u in de laatste woning introk (gehoorverslag CGVS 3). Deze verklaring van uw vrouw strookt verder niet met uw verklaring dat u steeds maar korte periodes ‘soms twee dagen, soms een maand’ in eenzelfde huis kon blijven. Hierbij komt nog dat u, hoewel u zich al gedurende meer dan 10 jaar in de gemeente Pejë zou ophouden, u de naam van amper één –en dan nog na enige aarzelingdorp kon geven waar u met uw gezin (in de buurt van) verbleven zou hebben (gehoorverslag CGVS 3). Tot slot beschikt u voor geen van uw vier kinderen over een (Kosovaarse) geboorteakte, zonder hiervoor een afdoende verklaring te kunnen geven (gehoorverslag CGVS 5 en 17). Eenzelfde vaagheid kenmerkt uw relaas met betrekking tot de problemen die u en uw gezin in Kosovo gehad zouden hebben. Zo valt het u zeer moeilijk om de twee fysieke aanvallen ongeveer in de tijd te situeren. Hoewel u het met zekerheid na de geboorte van uw zoon Elvis (19 juni 2006) dateert, bent u niet zeker of het nog voor of na de geboorte van uw dochter Elvira (13 juli 2007) gebeurde. Bovendien verklaart u over die eerste aanval aanvankelijk dat het bij een Albanees thuis gebeurd zou zijn toen u daar aan het werk was, waarop u hieraan begint te twijfelen om het incident uiteindelijk op ‘een straat in een dorp’ te situeren (gehoorverslag CGVS 13). De vaststelling dat het blijkbaar niet voor de hand ligt om u een dergelijke gebeurtenis preciezer voor de geest te halen, komt in elk geval eerder bevreemdend over. Wat betreft de verkrachting van uw vrouw kan deze, voortgaande op de verklaringen van uw vrouw, ongeveer gesitueerd worden in de herfst van 2009 (gehoorverslag Vjollca CGVS 7). U zou Kosovo echter pas in mei 2011, anderhalf jaar later dus, verlaten. In die periode zou u volgens uw vrouw in hetzelfde huis verbleven hebben. De redelijk lange tijd die gegaan is over uw beslissing om alsnog te vertrekken, tast dan ook verder de ernst van uw problemen aan. Wat er ook van zij, internationale bescherming kan slechts ingeroepen worden wanneer alle in het land van herkomst voorziene beschermingsmogelijkheden op redelijke wijze uitgeput zijn. Volgens uw verklaringen zou u nooit een

beroep gedaan hebben op de lokale politiediensten, noch voor uw problemen met niet-betalende werkgevers, noch voor de keren dat u geslagen werd of voor de verkrachting van uw vrouw. Als verklaring hiervoor haalt u verscheidene redenen aan. Zo zouden uw aanvallers, alsook die van uw vrouw, jullie bedreigd hebben om hen niet aan te geven. Er kan van de autoriteiten, in casu de politie, echter niet verwacht worden dat ze bescherming bieden en optreden indien ze niet op de hoogte worden gebracht van een misdrijf. De bedoeling van het indienen van een klacht is net om verdere problemen te kunnen vermijden. Voorts zou u ook schrik gehad hebben om naar de politie te gaan, omdat u niet wist of er Albanezen of Serviërs werkten (gehoorverslag Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen 14-15 en 19). In dit verband kan echter worden verwezen naar informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat de politie in Kosovo voor alle mensen toegankelijk is en ze anno 2011 wel degelijk actie onderneemt wanneer ze van misdrijven op de hoogte wordt gesteld. Nadat de "Law on the Police" en de "Law on the Police Inspectorate of Kosovo", die ondermeer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP (Kosovo Police) beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers in Kosovo dient. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven, is Eulex van oordeel dat de KP in vele opzichten een voorbeeldorganisatie is geworden. Eveneens maakt voornoemde informatie duidelijk dat er door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo" speciale aandacht wordt besteed aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Ik meen dan ook dat er in Kosovo anno 2011 redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade in overeenstemming met artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Wat uw relatie met de Kosovaarse politie betreft, geeft u aanvankelijk aan nooit persoonlijk problemen met hen gehad te hebben (gehoorverslag CGVS 20). U zou zich wel telkens uit de voeten hebben gemaakt wanneer u politie zag (gehoorverslag CGVS 20). Vervolgens zou u verklaren meermaals door de politie mishandeld te zijn tijdens identiteitscontroles. Gevraagd naar wat die mishandelingen precies inhouden, verduidelijkt u dat ze u gepest zouden hebben omdat u geen officiële documenten had en dat ze gedreigd zouden hebben om u naar het UÇK te brengen om met hen te vechten. Een dergelijk dreigement is echter eerder bevreemdend, aangezien het UÇK reeds in 1999 officieel ontbonden werd. Bovendien blijken de vragen en reactie van de politieagenten tijdens een dergelijke identiteitscontrole eerder verband te houden met het feit dat u over geen legitimatiebewijs beschikte. Zo vertelt u immers dat de keer dat u gecontroleerd werd toen u wel legitimatie op zak had, u door de agenten normaal behandeld werd (gehoorverslag CGVS 20). Bijgevolg heeft u niet aannemelijk kunnen maken waarom u geen beroep zou kunnen doen op de lokale politiediensten. Bij gebrek aan vertrouwen in de Kosovaarse politie, kunt u zich in Kosovo trouwens nog steeds wenden tot Eulex. Op hen zou u echter evenmin beroep hebben gedaan, met als uitleg dat u hun taal niet kent (gehoorverslag CGVS 19). Tot slot zou u volgens uw vrouw ook nooit een beroep hebben gedaan op KFOR (gehoorverslag Vjollca CGVS 8). Volgens de informatie van het CGVS blijkt nochtans dat de bescherming die heden door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), Eulex (European Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force) geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Tot slot zou u evenmin hulp gezocht hebben bij (Roma-)organisaties of ngo's 'omdat er voor u Roma geen hulp wordt geboden in Kosovo' (gehoorverslag CGVS 14). Eénmaal zou u met een Roma-vertegenwoordiger gesproken hebben, wiens naam u zich niet kon herinneren, maar deze zou niets gedaan hebben (gehoorverslag CGVS 19-20). Wat betreft uw verklaring dat het in Kosovo 'onmogelijk' zou zijn om werk te vinden en dat u als Roma hierbij achtergesteld zou worden (gehoorverslag CGVS 12 en 18), dient opgemerkt te worden dat een hoge werkloosheidsgraad geen exclusief probleem van de RAE is, maar dat ook Albanezen en Serviërs hieronder lijden. Recente informatie waarover het CGVS beschikt, bevestigt echter dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school worden gehaald, ... spelen evenzeer een rol). Zo verklaart ook u volledig ongeschoold te zijn (gehoorverslag CGVS 7-8). Gevraagd of u zich ooit ingeschreven heeft in een arbeidsbureau, antwoordt u negatief (gehoorverslag CGVS 8). Er dient hierbij dan ook meteen benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich

geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De nieuwe Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling, ... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo. Tot slot werd u gevraagd naar de mogelijkheid om u elders in Kosovo te vestigen, ergens waar meer Roma wonen en u zich veiliger zou kunnen voelen. U geeft echter aan u nergens anders in Kosovo te kunnen vestigen, omdat overal Albanezen wonen en Roma er geen plaats hebben (gehoorverslag CGVS 20). Volgens uw vrouw zouden er niet zoveel Roma meer in Kosovo wonen (gehoorverslag Vjollca CGVS 8). Dit strookt echter niet met de informatie waarover het CGVS beschikt. Bovendien blijkt uit deze informatie voorts dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapende conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het CGVS verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009, en is na de missie bevestigd door een continue opvolging van de situatie in Kosovo. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie en erna met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en Pejë wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Dit blijkt ook uit het feit dat u met het hele gezin naar Mitrovica heeft kunnen reizen om de identiteitskaart van uw vrouw in orde te brengen (gehoorverslag CGVS 17). Uw verklaringen ter uitleg waarom u zich niet elders in Kosovo zou kunnen vestigen, kunnen dan ook niet als afdoende reden beschouwd worden. Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld. De informatie waarop ik deze beslissing baseer is als bijlage in het administratieve dossier gevoegd. De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen. De identiteit en Kosovaarse nationaliteit van u en uw vrouw worden hier immers niet betwist. Ten slotte dient opgemerkt te worden dat ten aanzien van uw vrouw (Vjollca OSMANI, O.V. 6.807.128) eveneens een weigeringsbeslissing werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het

zorgvuldigheidsbeginsel, minstens van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker voert aan dat hij in weerwil van de beslissing van de commissaris-generaal wel in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus zodat er sprake is van schending van artikel 1 A(2) van de Conventie van Genève en de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt vast dat het CGVS het bevreemdend vindt dat verzoeker verwijst naar een identiteitskaart die hij kwijt geraakt is voor Nieuwjaar. Het CGVS stelt dat verzoeker op geen enkele van de kieslijsten terug te vinden is van 2007, 2009 en 2010. Verzoeker wenst te benadrukken dat hij niet ingeschreven was: hij had geen huis. Zij woonden in leegstaande woningen en werden niet geregistreerd. Voorts wenst verzoeker te stellen dat de verklaring van zijn echtgenote correct is. De jongste dochter Medina werd geboren in de laatste woonplaats. Verzoeker was niet in de mogelijkheid om de geboorteaktes van zijn kinderen af te halen gezien hij constant leefde met een immens grote angst om aangevallen te worden door Albanezen. Gezien verzoeker en zijn gezin van huis naar huis trokken en geen vaste verblijfplaats kenden, is het voor verzoeker onmogelijk om details te geven van de concrete omstandigheden. Zij hebben jarenlang rond gezworven. De aanval van de Albanezen is op straat gebeurd, doch verzoeker weet niet meer precies in welk dorp dit precies was. Lange tijd heeft verzoeker bovendien ook de gebeurtenissen proberen te verdringen. Hij heeft psychische problemen en vergeet bepaalde gebeurtenissen. De echtgenote van verzoeker werd in huis verkracht door Albanezen doch zij heeft weinig tot niks hieromtrent verteld aan verzoeker. Zij kampt met serieuze psychische problemen door de gebeurtenissen. Verzoeker is nimmer naar de politie of andere autoriteiten durven stappen gezien de politie in Kosovo corrupt is en zij geenszins bescherming zouden bieden aan Roma. Verzoeker had geen persoonlijke problemen met de politie doch vertrouwde hen simpelweg niet. Hij werd bij identiteitscontroles meermaals mishandeld. De reden hiervan was gelegen in het feit dat hij geen identiteitskaart bij zich had. Gezien het gebrek aan kennis en inzicht heeft hij zich niet gewend tot Eulex. Hij kende bovendien ook de taal niet zodat communicatie onmogelijk was. De werkloosheid in Kosovo is bijzonder groot. De Roma in Kosovo bevinden zich in een bijzonder moeilijke situatie zowel cultureel als socio-economisch. Er is wel een wet van 15.06.2008 doch in realiteit is het zo dat de ROMA nog steeds als uitschot beschouwd worden en gediscrimineerd worden. Verzoeker verwijst hiervoor naar: <http://www.amnesty.nl/nieuwsporaal/nieuws/roma>. Verzoekers hebben hun kinderen nooit naar school kunnen laten gaan, omwille van angst en discriminaties. Indien verzoeker gedwongen zou worden terug te keren, is er voor hem geen oplossing. Hij kan zich nergens in Kosovo vestigen gezien zij nergens welkom zijn. Zij hebben geen huis waar zij naartoe kunnen gaan. Zij hebben geen familie op wie zij kunnen rekenen voor bescherming en hulp.

Verzoeker wijst er tevens op dat de context van een asielinterview voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een heel stresserende gebeurtenis was. Dit leidde er toe dat bepaalde vragen niet grondig door verzoeker konden beantwoord worden. Met betrekking tot de concrete vraagstelling en de analyse van de antwoorden die geleid hebben tot de bestreden beslissing stelt verzoeker vast dat het Commissariaat-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met de jonge leeftijd van verzoeker en de tragische gebeurtenissen.

Verzoeker stelt voorts vast dat de commissaris-generaal de noodzaak aan subsidiaire bescherming niet heeft onderzocht. De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing enkel dat er rekening houdende met de voorgelegde documenten aan verzoeker geen beschermingsstatuut kan worden toegekend. Verzoeker verwijst naar: <http://www.amnesty.nl/nieuwsporaal/nieuws/roma-niet-langer-naar-kosovo> en wijst erop dat hij ingeval van terugkeer het slachtoffer zal worden van een onmenselijke of vernederende behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Indien verzoeker teruggewezen zou worden naar Kosovo, zal dit een zodanige psychologische ontreddeering teweegbrengen bij verzoeker. Een gedwongen terugkeer zal in dit geval overeenstemmen met een behandeling die door art. 3 E.V.R.M. verboden is.

2.2. In de mate dat verzoekende partij naast een schending van de materiële motiveringsplicht een schending van de formele motiveringsplicht met verwijzing naar artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen opwerpen, dient er op gewezen dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Derhalve dient vastgesteld dat, ofschoon verzoekende partij een schending van de formele motiveringsplicht opwerpt, uit het feit dat zij tevens de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissingen liggen, kent doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissingen kunnen dragen. Het middel dient derhalve uitsluitend vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.3. De asielaanvraag van verzoeker wordt afgewezen onder meer omdat hij niet aantoont de laatste jaren in Kosovo te hebben verbleven. Zo blijkt verzoeker niet ingeschreven te zijn op de kieslijsten die worden samengesteld op basis van de meest recente bevolkingsregisters. Verzoeker verklaart dat hij niet ingeschreven was omdat hij nooit een vast adres had en steeds in verschillende leegstaande huizen in Pejë woonde. Deze verklaring staat echter haaks op verzoekers eerdere verklaring en meer bepaald op het feit dat hij in het bezit was van een identiteitskaart die hij verloor omstreeks nieuwjaar 2011. Als verzoeker inderdaad tot einde 2010 in het bezit zou geweest zijn van een identiteitskaart, zoals hij voorhoudt, zou hij eveneens ingeschreven moeten geweest zijn in de bevolkingsregisters in 2007, 2009 en 2010, *quod non in casu*. Gelet op deze vaststelling in samenhang met verzoekers vage verklaringen over zijn opeenvolgende woonplaatsen en over de problemen die hij in Kosovo heeft ondervonden kon de commissaris-generaal dan ook terecht besluiten dat verzoekers niet aantonen de laatste jaren in Pejë te hebben gewoond. Verzoekers betoog dat het interview stresserend was en het Commissariaat-generaal te weinig rekening heeft gehouden met zijn jonge leeftijd en de traumatische gebeurtenissen die hij moest ondergaan overtuigt geenszins. Er kan immers worden verwacht dat verzoekers eensluidende verklaringen afleggen over de geboorteplaats van hun jongste dochter, hetgeen niet het geval is. Onderling tegenstrijdige verklaringen over de woonplaats waar beide echtgenoten gevestigd waren op het ogenblik dat hun jongste dochter geboren werd bevestigen dan ook het vermoeden dat verzoekers de laatste jaren niet in Kosovo verbleven.

Zelfs indien aangenomen wordt dat verzoekers enkel de Kosovaarse nationaliteit bezitten zoals zij voorhouden dan nog dient vastgesteld te worden dat verzoekers in geval van problemen een beroep kunnen doen op de in Kosovo aanwezige nationale en internationale overheden zoals omstandig toegelicht door de bestreden beslissing.

Verzoeker verwijst naar internationale rapporten en meer in het bijzonder naar een rapport van Amnesty International over de situatie van de Roma in Kosovo. Deze rapporten vermogen niet de bevindingen van de commissaris-generaal aangaande de situatie van de Roma in Kosovo te weerleggen. Uit het aan het administratief dossier toegevoegd document '*Kosovo, veiligheidssituatie en bewegingsvrijheid voor de Roma, Ashkali en Egyptenaren*' van 14 maart 2011 blijkt dat de informatie, waarop de bestreden beslissing steunt, werd verzameld tijdens een missie naar Kosovo die plaats vond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie wordt nog geregeld geüpdatet. In tegenstelling tot wat het rapport van Amnesty International in algemene bewoordingen voorhoudt, kan er op grond van de informatie uit het administratief dossier die door het Commissariaat-generaal op het terrein werd ingewonnen bij diverse internationale actoren evenals bij vertegenwoordigers van de Roma, Ashkali en Egyptenaren (RAE) zelf, niet worden aangenomen dat deze etnische minderheden niet over bewegingsvrijheid beschikken in Kosovo, noch dat deze minderheden geen vertrouwen koesteren in de daar aanwezige autoriteiten of dat een beroep op deze autoriteiten geen effect zou sorteren. Deze informatie geeft een beeld van de huidige situatie voor de Roma in Kosovo in het algemeen en voor de Roma in de regio Pejë in het bijzonder. De rapporten van Amnesty International bevatten bovendien eerder vaststellingen die algemeen van aard zijn waardoor zij zodoende geen afbreuk kunnen doen aan de omstandige en meer gedetailleerde informatie waarop de bestreden beslissing steunt. Uit de toegevoegde informatie blijkt ook nog dat het beleid van de Kosovaarse autoriteiten niet gericht is op uitsluiting of discriminatie van de RAE doch wel op integratie in het politieke, sociale en economische leven.

2.4. Waar verzoeker in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet opnieuw refereert aan een rapport van Amnesty International kan het volgende worden opgemerkt. Met betrekking tot de door verzoeker voorgehouden schending van artikel 3 EVRM kan worden opgemerkt dat daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647, de artikelen 2 en 3 EVRM inhoudelijk overeen stemmen met artikel 48/4, §2, a en 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Verzoeker moet wat de schending van artikel 3 EVRM betreft, doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen

staven met een begin van bewijs. Inzonderheid volstaat een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977). Verzoeker beperkt zich in casu tot een theoretische uiteenzetting en hypothetische beweringen doch verzuimt een begin van bewijs bij te brengen dat hij zelf een reëel risico loopt en moet vrezen voor zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit of dat hij een arrestatie zonder eerlijk proces zou moeten ondergaan.

2.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER